

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA
SALA CIVIL I PENAL

Recurs d'Apel·lació 3/2016

Diligències prèvies núm. 1/2015

Causa Penal núm. 16/2014

INTERLOCUTÒRIA núm.

President:

Il·lm. Sr. Enric Anglada i Fors

Magistrats:

Il·lma. Sra. D^a. Mª Eugènia Alegret Burgués

Il·lm. Sr. José Carlos Iglesias Martín

Barcelona, 12 de setembre del 2016.

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER.- En data 28 de juny de 2016 l'Il·lm. Sr. Magistrat Instructor de la present causa va dictar Interlocutòria, la part dispositiva del qual és del tenor literal següent:

"PRIMERO.- *No ha lugar a decretar el sobreseimiento*

interesado por las representaciones procesales de los Sres. M. Hble. Artur Mas i Gavarró, y de las Sras. Hbles. Irene Rigau i Oliver y Joana Ortega i Alemany.

SEGUNDO.- *Continuar la tramitación de la causa contra el Sr. Artur Mas i Gavarró y los Sras. Irene Rigau i Oliver y Joana Ortega i Alemany, de conformidad con lo previsto en los artículos 780 y siguientes de la LECr, por los presuntos delitos de desobediencia y prevaricación administrativa*

TERCERO.- *Dar traslado de las actuaciones al Ministerio Fiscal y a la acusación popular para que, en el plazo de diez días, soliciten la apertura del juicio oral formulando escrito de acusación o el sobreseimiento de la causa, o, excepcionalmente, la práctica de diligencias complementarias, para los supuestos previstos en el apartado 2 del art. 780 LECR”.*

SEGON.- Contra aquesta resolució les representacions processals dels Srs. Artur Mas i Gavarró, Irene Rigau i Oliver i Joana Ortega i Alemany van interposar recurs d'apel·lació, adherint-se la representació processal de la Sra. Joana Ortega i Alemany als altres dos, els quals, per Provisió de 7 de juliol de 2016, es van tenir per interposats en temps i forma i admesos a tràmit de conformitat amb el que disposa l'art. 766 de la LECrim.

TERCER.- Després de l'admissió a tràmit dels recursos d'apel·lació, es va practicar el preceptiu trasllat al Ministeri Fiscal i a les altres parts personades a fi que en el termini de cinc dies poguessin al·legar el que estimessin convenient al seu dret, assenyalar els particulars que s'hagin de testimoniar i presentar els documents que justifiquin la seva pretensió.

QUART.- Per Diligència d'ordenació de 22 de juliol de 2016 es va acordar elevar tota la causa a la Sala de Recursos d'aquest Tribunal a fi de formar el corresponent rotllo que permeti a aquest Tribunal conèixer i resoldre aquest recurs d'apel·lació, que es va incoar com a recurs de apel·lació núm. 3/16.

CINQUÈ.- Per Provisió de 5 de setembre 2016 es va assenyalar per a la deliberació, votació i decisió del present recurs d'apel·lació el dia 8 de setembre del 2016.

Ha estat designada ponent l'Il·lma. Sra. Mª Eugènia Alegret Burgués, qui expressa el parer majoritari de la Sala.

FONAMENTS JURÍDICS

PRIMER.- Davant la Interlocutòria dictada pel Magistrat Instructor d'aquesta causa en data 28 juny 2016 per la qual es va disposar que no escau decretar el sobreseïment del procediment i, per contra, continuar amb la tramitació de la causa pel procediment abreujat contra el Sr. Artur Mas i Gavarró i contra les Sres. Irene Rigau i Oliver i Joana Ortega i Alemany, segons el previst en els art. 780 i ss. de la LECr, traslladant les actuacions al Ministeri Fiscal i a l'acusació popular als efectes previnguts en l'article esmentat, es va interposar recurs directe d'apel·lació.

En aquests recursos les defenses de les persones investigades raonen àmpliament per què entenen que els seus defensats no han comès cap delictes.

Atesos els termes en què han estat formulats els recursos d'apel·lació interposats contra la Interlocutòria del Sr. Magistrat Instructor, la Sala considera oportú començar recordant l'abast de la Interlocutòria recorreguda i de les facultats de l'òrgan d'apel·lació respecte de la mateixa.

SEGON.- *Funció de la Interlocutòria d'acomodació procedimental així com potestats de l'òrgan d'apel·lació per a la seva revisió.*

Segons reiterada doctrina legal (STS, Sala 2 d'11 de maig de 2011 o Interlocutòria de 7-6-2007...) la Interlocutòria de clonclusió de la instrucció i de transformació del procediment, compleix una triple funció:

1) Conclou la instrucció de les diligències prèvies, el que implica que ha d'expressar succintament les raons per afirmar que el fet objecte d'instrucció ha estat prou investigat i que no es considera necessària la pràctica de noves diligències.

2) Acorda continuar la causa mitjançant el procediment abreujat, per estimar provisionalment que el fet constitueix un delictes dels compresos en l'article 779 de la Llei d'enjudiciament criminal, desestimant en aquesta forma les altres tres possibilitats previngudes en l'esmentat precepte que són: a) la interlocutòria d'arxiu per estimar que els fets no són constitutius de cap delictes, b) declarar falta el fet, o c) acordar la inhibició en favor d'una altra jurisdicció.

3) Dóna pas a la fase intermitja del procediment abreujat, mitjançant el trasllat a les parts acusadores, perquè siguin aquestes les que

determinin si sol·liciten el sobreseïment o formulen acusació, o bé, excepcionalment, interessin alguna diligència complementària.

La decisió de continuar la causa a través del procediment abreujat suposa una primera valoració per part del Magistrat Instructor sobre el caràcter presumptament delictiu de les conductes investigades, de les persones que han participat en el mateix, de les circumstàncies que l'han envoltat. Es tracta de comprovar si hi ha indicis racionals de criminalitat, és a dir, *datos objetivos derivados de la investigación penal de los que quepa razonablemente deducir un juicio provisorio de responsabilidad penal respecto de persona concreta* (Interlocutòria del Tribunal Suprem núm. 11571/2013, de 17 de desembre).

Aquesta valoració es produeix, doncs, en termes de probabilitat raonable no de certesa. Com diu la Interlocutòria del TS, Sala 2a de 4 de juny de 2012 el acte de transformació constitueix un acte *imputación formal efectuado por el Instructor que exterioriza un juicio de probabilidad sobre la realidad de los hechos investigados y de la persona implicada en el mismo, por tanto delimita la legitimación pasiva y el objeto del proceso, es decir, el marco acusatorio constituyendo, en definitiva, un filtro procesal que evita acusaciones sorpresivas e infundadas, de manera que solo contra quienes aparezcan previamente como imputados por los hechos recogidos en el auto, podrán las acusaciones dirigir la acusación.*

Segueix dient la Interlocutòria que *será en el Plenario, donde a la vista de toda la prueba de cargo o de descargo se pueda sobrepasar el grado de probabilidad al de certeza, dictando sentencia condenatoria, o en caso contrario, dictando sentencia absolutoria.*

La revisió de la Interlocutòria mitjançant el recurs d'apel·lació no implica la total valoració de la instrucció portada a terme pel Magistrat Instructor sinó únicament el control extern de la legalitat de la decisió adoptada que inclou comprovar que s'ha pres declaració a les persones que consten com imputades en qualitat de tals, així com el compliment de les exigències de motivació i absència d'arbitrarietat o irracionalitat en la determinació del relat històric contingut en la resolució des del punt de vista subjectiu (de les persones intervinents) i objectiu (dels indicis sobre els fets ocorreguts).

No cal, doncs, raonar sobre la concurrència de tots els elements objectius i subjectius dels eventuais tipus penals que indiciàriament es donen per existents perquè de cap manera es pot perjudicar el que només després del judici oral, amb la pràctica de les veritables proves d'incriminació o exculpació pot ser decidit.

En aquesta fase del procés, només procediria acordar el sobreseïment de la causa quan els fets investigats apareguin "ex ante" indiscutidament i objectiva d'impossible subsumpció en una figura penal.

La Interlocutòria del TS, Sala 2^a 9 maig 2014 afirma que l'instructor no pot, *rebasar las funciones propias de la instrucción y adentrarse en cuestiones que afectan a la culpabilidad, como es el dolo, o a otros elementos del tipo, salvo casos de diafanidad manifiesta, entrando en juicios de inferencia, cuya decisión exige la celebración de verdaderos actos de prueba bajo el imperio de los principios que rigen el juicio oral, pues de lo contrario se está vulnerando el derecho a la tutela judicial efectiva con indefensión de la acusación que se ve privada*

además de su derecho a sostener la misma y a utilizar los medios de prueba pertinentes (artículo 24 C.E). Añadiendo que: Naturalmente cuando hablamos de instructor debemos necesariamente comprender la revisión de sus actuaciones llevada a cabo por el órgano de apelación porque éste mediante dicha función se inserta en la fase de instrucción y no en la de enjuiciamiento.

Per tant, la funció del Tribunal d'apel·lació tampoc pot sobrepassar el mer control de legalitat de l'acordat per l'Instructor, pel que només podria accedir a la seva revocació quan s'afirmés que la instrucció no havia conclòs atesa la manca de diverses diligències, indicant quals fossin aquestes o bé advertís la inexistència del delictes per ser els fets atípics amb tota claredat o diafanitat i així pogués ser raonat o bé quan alguna de les persones investigades no hagués pogut tenir intervenció en el mateix.

No cal aprofundir, doncs, en la resolució del recurs, en l'existència dels delictes que preventivament s'imputen, particularment tenint en compte els elements de tipus subjectiu com seria el dol, el que inclouria també l'eventual existència de l'error de tipus que podria excloure'l.

Establir una qualificació jurídica completa dels indicis que la instrucció ha percebut, projectaria un clar perjudici als jutges encarregats de l'enjudiciament del cas. Per això n'hi ha prou -com indica el Tribunal Suprem- amb comprovar que el sobreseïment s'ha o no d'excloure *tenint en compte les circumstàncies concurrents.*

TERCER.- Delimitat l'abast de la present resolució, per a una millor resolució de les qüestions que es plantegen en el recurs convé

abordar conjuntament aquelles que siguin coincidents en els recursos presentats o que es puguin predicar amb caràcter general.

Tots els recurrents, en menor o major mesura, posen de manifest que la causa es troba instrumentalitzada políticament, que il·lustres comentaristes afirmen que se segueix per actuacions de caràcter polític i encara que es diu confiar en la independència d'aquesta Sala, s'insinua de forma velada que tal independència només es demostraria si es revoqués l'Acte dictat.

Doncs bé, no compartim les dites al·legacions.

Per més que es repeteixi en alguns fòrums, el procediment no se segueix -com bé saben les defenses lletrades dels querellats- ni per haver convocat el Govern, no tenint competències (STC de 6-11-2015), un procés de participació ciutadana per conèixer l'opinió dels habitants de Catalunya sobre el seu futur polític, ni perquè s'hagi celebrat un procés d'aquesta naturalesa gestionat per voluntaris.

El procediment penal va ser incoat per un presumpte delictes de desobediència a una comunicació del Tribunal Constitucional dirigida al President de la Generalitat de Catalunya, així com per eventuales delictes relacionats amb el indiciari desacatament de l'acordat pel Tribunal Constitucional.

El bé jurídic protegit en aquest delictes és el principi d'autoritat, entès, des d'una perspectiva democràtica, com la dignitat que ha d'acompanyar l'exercici legítim de la funció pública en el seu vessant jurisdiccional.

No té, doncs, rellevància en aquest moment processal (pot tenir-la en d'altres) que el mandat presumptament incomplert fos el de paralitzar un procés de participació ciutadana sense efectes vinculants o un altre tipus d'actuacions.

No es tracta, doncs, d'enjudiciar actes polítics ni tampoc converteix la causa en una "causa política" la presumpta participació en el delictes de persones que tenen o han tingut elevades responsabilitats governamentals, a risc que les motivacions d'aquest caràcter, per nobles i legítimes que fossin, donessin patent de cors per actuar fora de l'ordenament jurídic.

Aquesta Sala ha de fer abstracció dels judicis d'intencions que sembla que inevitablement resulten dels pronunciaments judicials en procediments que tenen transcendència mediàtica. Tampoc li correspon asseverar la seva independència, que es troba plenament garantida al nostre país per normes d'alt rang jurídic com són les que regulen l'estatut jurídic de jutges i magistrats.

Resulten irrelevants igualment, almenys en aquesta fase processal, les discrepàncies tècniques hagudes en el si de la Fiscalia (en bona part solucionades en el curs de la pròpia instrucció) abans de la presentació de la querella, en tant que les mateixes van ser dirimides amb els mecanismes previstos en el seu propi Estatut orgànic.

QUART.- *Dels indicis respecte del delictes de desobediència*

No discuteixen els querellats que una vegada que el MH President de la Generalitat va donar a conèixer públicament el dia 14 d'octubre de

2014 la convocatòria d'un procés de participació ciutadana per al mateix dia 9 de novembre que l'anteriorment convocada i ja suspesa pel Tribunal constitucional (i pel mateix Govern), consulta popular no referendària sobre el futur polític de Catalunya i amb la mateixa pregunta que aquesta, el Govern de l'Estat va acudir de nou al Tribunal Constitucional amb la pretensió que també aquest procés participatiu fos suspès.

Tampoc pot negar-se per ser, a més, públic i notori que el Tribunal Constitucional va dictar en aplicació de l'art 161.2 CE una provisió en virtut de la qual respecte de la "... convocatoria a los catalanes , las catalanas y a las personas residentes en Cataluña para que manifiesten su opinión sobre el futuro político de Cataluña el día 9 de noviembre (y en los días sucesivos en los términos de la convocatoria), mediante un denominado proceso de participación ciudadana contenidas en la página web <http://www.participa2014.cat/es/index.html>, y los restantes actos y actuaciones de preparación, realizados o procedentes para la celebración de dicha consulta, así como cualquier otra actuación aun no formalizada jurídicamente, vinculada a la referida consulta" va acordar **la suspensió dels actes impugnats, així com les restants actuacions de preparació de la consulta o vinculades a ella.**

Tal provisió, com a tota mesura cautelar, era executiva. Tenia una durada inicial provisional de 5 mesos i de conformitat amb l'article 87.1 de la LO 2.1979 de 3 d'octubre era d'obligat compliment per al seu destinatari en haver estat adoptada pel Tribunal competent en l'exercici legítim de les seves funcions i revestida dels pertinents requisits legals, cosa que tampoc qüestionen, en puritat, els

recurrents.

Tampoc són pròpiament discutits els indicis que exposa el Magistrat Instructor, que revelen -sempre amb el mateix grau probabilístic en què ens movem- que els querellats van continuar realitzant actes oposats al mandat rebut, o van ometre aquells necessaris per al seu compliment.

Davant d'aquests indicis, el debat sobre si els actes duts a terme pels querellats -que recull la Interlocutòria recorreguda en la relació de fets de la seva resolució- s'han de vincular a una correcta i responsable acció de govern, no contradictoris amb el que va disposar el TC -com es sosté en els recursos- o bé són actes decididament contraris amb el que disposa la provisió -com afirmen les acusacions- no és propi d'aquesta resolució que, com repetidament s'ha dit, parteix només de les aparences concurrents.

S'afirma pels recurrents que tal provisió, comunicada i coneguda el mateix dia 4 al MH President de la Generalitat (foli 1242 i ss) no contenia un mandat exprés concret i terminant dirigit a la més alta institució del Govern de Catalunya de suspendre el procés de participació.

Doncs bé, no compartim tal argumentació en la mesura que la seva redacció en relació amb el motiu d'impugnació del procés participatiu, resultava en principi clara i entenedora per a un ciutadà mitjà. D'altra banda, la provisió va ser comunicada el mateix dia per correu electrònic al President de la Generalitat i aquest la va donar públicament per coneguda i la va donar a conèixer segons exposa el Magistrat Instructor a les llavors Conselleres d'Educació i Presidència,

amb independència que la carta certificada arribés dos dies més tard.

Es discuteix, també, que no pot existir el delicte ja que la conducta no va ser contumaç i reiterada en el temps i tampoc va existir un requeriment exprés dirigit als querellats perquè imposessin la suspensió del procés participatiu, així com que no tot incompliment d'un mandat judicial pot integrar tal delicte.

Sanciona l'art. 410 del Codi penal *a las autoridades o funcionarios públicos que se negaren abiertamente a dar el debido cumplimiento a resoluciones judiciales, decisiones u órdenes de la autoridad superior, dictadas dentro del ámbito de su respectiva competencia y revestidas de las formalidades legales.*

A l'efecte només cal analitzar ara que el tipus penal exigeix certament que la negativa al compliment del mandat judicial sigui "oberta" això és de forma clara, patent, o indubtable.

No sempre exigeix la jurisprudència -el tipus penal no ho esmenta- l'existència d'un requeriment previ, sense perjudici que aquest serveixi per abonar la contumàcia de la conducta. Poden llegir-se a l'efecte les SSTS, Sala 2^a 29-04-1983, de 1-12-2003 o de 6-11-2009.

La singularitat de la conducta duta a terme indiciàriament pels querellats -desacatament per part del President i dos membres del Govern legítim i democràtic de Catalunya al mandat del més alt Tribunal de l'Estat, com és el Tribunal Constitucional- impedeix que trobem supòsits anàlegs en la Jurisprudència del nostre país ni -fins on coneixem- en la dels països del nostre entorn.

El mandat del TC comportava, per tenir completa eficàcia, una conducta de no fer que havia d'implementar-se mitjançant actuacions positives tot això en un termini curt i concret ja que el procés participatiu es trobava previst per a cinc dies més tard.

Així ho van entendre els Serveis jurídics de la Generalitat quan en presentar un recurs de súplica contra la provisió de 4 de novembre i demanar el seu aclariment van afirmar que si el recurs no es resolía el procés participatiu no podia celebrar-se. Això és conseqüència que el recurs de súplica no produïa efectes suspensius (art.93.2 de la LO 3/1979).

Lluny d'això, el que, segons l'acordat pel Tribunal Constitucional no podia realitzar-se -un procés de participació ciutadana promogut i afavorit pel Govern de Catalunya- va tenir lloc el dia previst i de fet, contràriament al que processalment s'afirma, el President de la Generalitat es va responsabilitzar públicament d'haver-lo impulsat.

És, doncs, en aquest context temporal, en el qual haurà de ser jutjada la conducta desenvolupada pels querellats.

Als efectes aquí considerats, la conscient resistència al compliment de l'ordenat no pot ser exclosa, ja que contra la resolució del Tribunal Constitucional no cabia recurs de súplica per qüestions de fons o substantives i que, ni la presentació del mateix ni, menys encara, una petició d'aclariment, podien tenir efectes suspensius del que ja s'havia decidit (ATC 12-02-2014 i art. 93.2 LO 3/1979, fl. 1328).

El que s'ha dit no prejutja, en qualsevol cas, els efectes que

poguessin tenir aquestes actuacions processals davant del TC per desvirtuar els elements subjectius de l'il·lícit aparentment produït que, com s'ha dit, no procedeix ara i aquí analitzar.

CINQUÈ.- *Dels indicis respecte del delictes de prevaricació administrativa*

Penalitzava l'article 404 del Codi Penal a *a la autoridad o funcionario público que, a sabiendas de su injusticia, dictare una resolución arbitraria en un asunto administrativo.*

Segons reiterada jurisprudència del Tribunal Suprem s'ha estimat concurrent aquest delictes quan el funcionari o l'autoritat de què es tracta, adopta una resolució que contradiu frontalment la llei, bé perquè li manca totalment la competència, omet totalment les formalitats processals administratives, actua amb desviació de poder, o omet dictar una resolució deguda i això sense cap fonament, en basar-se la decisió o l'omissió en la tergiversació del dret aplicable i en la substitució de la voluntat de la llei per la voluntat del funcionari o autoritat.

Diu la Interlocutòria impugnada que indicatiàriament els querellats per aconseguir la realització de la seva voluntat -el manteniment del procés participatiu- van ometre, conscientment, aquelles resolucions administratives necessàries per impedir que el procés es dugués a terme (desistiment dels contractes i convenis realitzats amb entitats o contractistes que treballaven per a l'Administració) i van adoptar decisions administratives de caràcter verbal del tot necessàries perquè el procés pogués portar-se a efecte, com ara la instal·lació del programari en els ordinadors adquirits prèviament, la cessió dels

centres docents i el trasllat dels ordinadors als punts de votació, així com altres actuacions facilitadores com la contractació d'una assegurança per als voluntaris que intervenien en el procés.

Els recurrents en les seves al·legacions no desvirtuen l'existència d'aquests indicis sobretot si la seva actuació a partir de la provisió del 4 de novembre es contraposa amb la seguida quan el Tribunal Constitucional va suspendre la consulta no referendària convocada pel President de la Generalitat per Decret de 129/2014, mitjançant una provisió de data 29 setembre 2014 -anàloga a la del 4 de novembre i que va ser acatada- i que descriu l'instructor en el punt 8 dels fets de la Interlocutòria impugnada.

No neguen tampoc els recurrents que el Tribunal Suprem consideri possible la comissió del delicte de prevaricació per omissió ni que conceptualment puguin ser prevaricadors actes administratius verbals de les autoritats o funcionaris públics. Les al·legacions dels recurrents amb vista al tipus delictiu van dirigides a desvirtuar elements subjectius de l'il·lícit que no es pot examinar en aquest tràmit.

Tampoc pot ser resultat ara si la desobediència hauria d'atraure l'eventual delicte de prevaricació o la modalitat de concurs que podria donar-se entre els dos eventuais delictes (STS, Sala 2a de 6 de febrer de 2006).

SISÈ.- *De l'eventual delicte de malversació de cabals públics*

Respecte de l'eventual delicte de malversació de cabals públics a què es refereixen també els recurrents en els seus escrits, res cal dir en tant que els apel·lants no combaten en realitat els fets indicaris que

recull la Interlocutòria en el seu punt 7 lletra h), certament inconcrets pel que fa a la seva quantificació i autoria, sinó la seva intranscendència jurídic-penal en relació amb tal delictes, del qual no existeix cap referència en la Interlocutòria quan es qualifiquen provisionalment els fets. I a aquest efecte cal recordar que si la interlocutòria de transformació esdevé ferma no es poden introduir fets nous en els eventuais escrits acusatoris ja que l'esmentada resolució opera com un filtre de tipicitat o d'atipicitat objectiva de les conductes objecte d'investigació.

SETÈ.- Exposit l'anterior, predicable de tots els recursos, han de ser igualment rebutjades les restants al·legacions dels recurrents.

La defensa del MH Sr. Artur Mas i Gavarró manté la legalitat del procés participatiu del 9N sostenint que la Generalitat tenia competència per dur a terme processos participatius, quan, en relació amb el concret procés que ens ocupa, el Tribunal Constitucional ja ha dictaminat en la STC de 11-06-2015, el contrari, i no és tampoc tal qüestió la rellevant en aquest procediment.

La defensa de la Sra. Rigau sosté que no es concreta a la Interlocutòria la conducta que s'atribueix a la seva defensada en tant que aquesta no va ser la destinatària de la comunicació del Tribunal Constitucional.

No obstant això, en el FJ 3 de la Interlocutòria apel·lada s'exposa que la Sra. Rigau com a Consellera d'Educació va actuar com a responsable del seu departament de manera coordinada amb el MH President de la Generalitat i la Consellera de Presidència procurant mitjançant els caps de serveis territorials que els directors dels

instituts públics cedissin els locals per a la seva obertura com a punts de votació i possibilitant que durant els dies 7 i 8 de novembre s'instal·lessin en els ordinadors adquirits pel seu departament el pertinent programari així com el material necessari per a la votació, tot això coneixent la providència del TC que ordenava la suspensió del procés participatiu i que la vinculava com a tots els poders públics (art.87,1 LO 3/1979).

De fet, la Sra. Rigau, preguntada pel Magistrat del Jutjat d'instrucció núm. 1 dels de Tarragona (que va iniciar un dels múltiples procediments penals -Dilg. Prèvies 4632/2014- que posteriorment van ser acumulades al present) sobre l'obertura dels centres educatius el 9N, no va dubtar en la seva resposta a responsabilitzar-se de l'autorització.

Pel que fa al present recurs d'apel·lació i a l'existència d'indicis racionals, ha de tenir-se en consideració que hi ha diferents graus de participació en la comissió dels delictes i que la concreta intervenció de cada un d'ells només a partir dels escrits d'acusació, en el cas que es produeixin, podrà determinar-se.

En el mateix sentit s'ha de pronunciar aquesta Sala respecte de semblants al·legacions realitzades per la defensa de la Sra. Ortega en ordre a que la seva representada no va rebre directament cap ordre del Tribunal Constitucional perquè procedís a la suspensió del procés participatiu, tot i que evidentment coneixia la provisió, o pel que fa a la seva concreta intervenció en els fets ja que el magistrat instructor relata en la seva resolució els indicis que ha constatat durant la instrucció de la seva eventual responsabilitat, relatius a la contractació d'assegurances per a les persones voluntàries que van

intervenir en el procés, manteniment de la pàgina web oficial de la Generalitat i altra arquitectura informàtica necessària perquè es portés a terme, i la preparació i manteniment de la contractació del Centre de premsa a Montjuïc on, durant tota la jornada, la vicepresidenta del Govern va donar publicitat als resultats obtinguts.

Tornem a repetir que no procedeix examinar en aquest tràmit la inexistència d'ànim de vulnerar la legalitat que s'addueix respecte de la conducta de la Sra. Ortega.

És per tot això que en aquest moment processal, en el qual es combat en apel·lació la Interlocutòria de transformació del procés abreujat, la Sala no pot sinó confirmar la Interlocutòria recorreguda quan el criteri de l'Instructor es sustenta en una sèrie d'indícis racionals en relació amb els fets que s'identifiquen com a punibles respecte de determinades persones i aquesta es motiva de manera suficient i adequada.

PART DISPOSITIVA

LA SALA CIVIL I PENAL DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA, integrada pels magistrats anomenats a l'encapçalament, **ACORDA:**

DESESTIMAR els respectius recursos d'apel·lació interposats per les representacions processals dels Srs. ARTUR MAS I GAVARRÓ, IRENE RIGAU I OLIVER i JOANA ORTEGA I ALEMANY, adherint-se la representació processal de la Sra. Ortega als recursos d'ambdós altres, contra la Interlocutòria del Magistrat Instructor de 28 de juny de 2016, i **CONFIRMAR** íntegrament l'esmentada resolució;

declarant d'ofici les costes que haguessin pogut causar-se en la substanciació dels referits recursos.

Notifiqueu la present resolució al Ministeri Fiscal, a les parts recurrents i a les altres parts personades en aquesta causa, fent-los saber que és ferma i que contra la mateixa no cap recurs. Comuniqueu aquesta Interlocutòria a l'Il·lm. Sr. Instructor als efectes oportuns.

Així ho acorden, ordenen i signen en el dia de la data els magistrats designats a l'encapçalament; dono fe.